



DELFI ROCA
Membre del consell nacional d'SDP

PLAÇA DEL POBLE

Volant sobre el núvol del capitost

Amb tot a punt perquè tot empitjori, hem de deixar espais per a les generacions futures

Aquest febrer *Le Monde Diplomatique* obria amb un article titulat "De qui François Fillon est-il le prête-nom?". El signen els sociòlegs François Denord i Paul Lagneau-Ymonet, coautors de *Le concert des puissants*.

Després d'investigar l'equip del candidat de Les Républicains, ens mostren un panorama molt clar de per qui i per què treballa la candidatura. Més enllà de l'escàndol causat per la publicació de les sucoses retribucions de la família del candidat Fillon quan era diputat a l'Assemblea, l'article dibuixa a la perfecció l'entramat de compromisos entre les diferents faccions de la classe dominant, amb l'objectiu de vendre M. Fillon com l'apòstol de l'empresa, l'autoritat i la fe. Entre els qui l'envolten s'hi troben els financers que marquen el rumb, els consultors que organitzen la campanya i els comunicadors encarregats d'enllustar la imatge del candidat. Els sona, aquest esquema?

La visió general de l'organigrama del partit conservador, l'ambigüitat de la seva oferta electoral dissenyada per convèncer que és l'única opció viable enfront de la ultradreta lepenista, tot dissimulant els seus valors implícits ultraliberals i ultracatòlics, fa tanta o més esgarripança que la segona.

Salvant les distàncies, l'article és una bona guia per esbrinar com funciona la política, així com per comprendre algunes de les decisions que prenen les institucions, que poden semblar sense sentit però que, un cop analitzades sota l'òptica de les relacions personals i professionals dels qui estan im-

mersos en el joc polític, es revelen totalment lògiques.

Per exemple, tenim l'edifici-bombolla dit El Núvol. Fa poc, el cap de Govern va afirmar que es farà, sí o sí. Sense rubor, tot i no ser el president del Consell d'Administració de l'STA, societat anònima de capital públic. El que fins ara era una iniciativa empresarial amb capital públic, ha deixat de ser una inversió cercant rendiment per l'STA, com prèviament havia deixat de ser el capritx d'un ministre que, en veure frustrats projectes anteriors, va saber dimidir. També ha deixat de ser el contenidor de l'esperança en ell dipositada per part del teixit comercial de Riberaigua i Travesseres, que han començat a manifestar dubtes sobre les conseqüències d'un edifici d'aquestes característiques.

De fet, fins que el Sr. Martí no es va posicionar públicament ningú tenia gaire clar ni per què havia de servir l'edifici-bombolla. Ara, per fi, ja sabem quina en serà la utilitat. Ara bé, deuen existir interessos privats que prevalen per sobre dels públics. Altrament, una obra que a hores d'ara no s'emmarca dins un projecte urbanístic destinat a resoldre una problemàtica concreta sí que seria una gran absurditat. En canvi, el cap ha deixat fora de joc els que s'oposaven a la seva construcció amb una sola frase: El Núvol, senyores i senyors, serà una obra megalòmana. Una més com les que els capitosts deixen a les generacions futures. Serà la típica obra pública que només serveix per enriquir amb diners de tots els privats que no paren de despotricar contra el

patrimoni públic.

Però encara podem trobar un altre exemple de decisió sense sentit: l'heliport nacional. Recordem que qui ha volgut venir a Andorra pels aires ho ha pogut fer sempre sense entrebancs. Han fet servir serveis privats d'aerotaxi, aterrant als heliports privats existents. També, qui ha volgut fer heliesquí ho ha pogut fer sense cap problema. Què dir del coprínep francès de torn, sempre benvingut a aterrar a l'antic Camp d'Esports del M. I. Consell General, l'ara Estadi Nacional.

Cal finançar, doncs, amb diners públics una costosa nova infraestructura? Cal fer una carretera nova, murs de contenció, pilars de subjecció, estructures enlairades, ciment i més ciment, a sobre FEDA? En definitiva, es volen gastar una altra milionada sense una justificació vàlida. Excepte, és clar, si es tenen en compte els vincles personals i professionals de les parts implicades. Llavors tot torna a encaixar. Lògicament.

Aquestes són, entre moltes altres raons, les que ens porten a creure que els que vindran darrere nostre agrairien més que els deixéssim espais lliures, en comptes de noves construccions sense solta ni volta. Si més no, perquè ells mateixos puguin decidir cap a on tirar en construir el seu país. Precisament ara, quan tot està a punt perquè tot empitjori, el millor que podem fer per les generacions futures és deixar-los espais. Algú ha pensat com seria de fàcil, si avui disposéssim d'espais? Si molts dels edificis que veiem no s'haguessin construït mai...